

Arrest

nr. 199 237 van 6 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van haar advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 januari 2018 houdende de terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018 om 9 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op .26/1/2018 om .10.00. uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,

Werd door ondergetekende, (..)

de heer / mevrouw :

naam A. (..) voornaam E. (..)

geboren op 12.01.1979 te Nueva Ecija geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Filipijnen

houder van het document nationaal paspoort van Fillipijnen nummer P2364643A

afgegeven te DFA Angeles op : 05.04.2017

afkomstig uit Bangkok met TG625 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

U komt naar België terug op basis van

☐ Een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur/B-kaart met nummer 2177173 08 geldig van 24.02.2015 tot 24.02.2020.

Uit de uitreisstempel dd. 25.05.2015 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

☐ Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan

☐ 1 jaar

X..... 2 jaar

☐ 6 jaar

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit , zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

(..)

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 26 januari 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 26 januari 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds 26 januari 2018 wordt vastgehouden in het transitcentrum Caricole. Omwille van de vasthouding met het oog op haar teruggedrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat de beslissing tot teruggedrijving betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat het dossier van verzoekster zorgvuldig werd onderzocht.

Verzoekster is 2,5 jaar geleden met haar partner naar de Filipijnen getrokken.

Alvorens haar vertrek verplichtte haar partner haar om zich te laten inschrijven op het adres van haar zus en werd zij hiervoor deels onder druk gezet. Verzoekster zag er geen graten in gezien zij de band met haar zus ook wilde onderhouden. Ook vanuit de Filipijnen had verzoekster geregeld contact met haar zus.

Vanuit de Filipijnen zijn de partner van verzoekster en haar kind elk jaar naar België teruggereisd, doch wegens de financiële moeilijkheden van het gezin was het voor verzoekster niet mogelijk om mee te komen.

Zij heeft deze inschrijving dan ook ter goede trouw gedaan en verwachtte dat zij, als de financiële middelen beschikbaar waren, mee zou kunnen komen.

De partner van verzoekster wist zeer goed dat verzoekster jaarlijks diende terug te keren, dit was ook de reden waarom zij zich diende in te schrijven op het adres van de zus.

Voor haar terugkomst naar België in 2018 dreigde haar partner er echter mee haar kind mee te nemen naar België en nooit meer terug te keren naar de Filipijnen. De partner wist zeer goed dat verzoekster, gezien de financiële situatie van het gezin, niet mee kon terugkeren waardoor zij alleen zou achterblijven.

Om dit te voorkomen heeft verzoekster met behulp van haar zus de reis naar België gepland en is zij op eigen houtje teruggekomen en bij haar zus ingetrokken.

Haar zus heeft haar dan ook financieel geholpen om te kunnen terugkeren naar België.

Door het feit dat verzoekster haar adres heeft bij haar zus, heeft verzoekster ook steeds een band behouden met België. Ook staat haar zus in voor verzoekster en heeft zij voldoende financiële middelen om haar zus hier te ondersteunen,

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Zij heeft nooit de kans gekregen om haar standpunt hierover duidelijk te maken.

Verzoekster kan hier terecht bij haar zus. Zij kan bij haar verblijven en heeft een onderkomen. Ook steunt haar zus haar op financieel vlak. Zowel haar zus als de partner van haar zus heeft er tewerkstelling en zij hebben dus een inkomen waarop verzoekster kan terugvallen.

Dit kan ook aangetoond worden door het feit dat de reis van verzoekster is gefinancierd door haar zus.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving i.r.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan, op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Verzoekster heeft een Belgische verblijfstitel die nog geldig is, Zij heeft ook steeds haar banden met België behouden, ondanks dat zij, wegens financiële problemen niet in staat was jaarlijks terug te keren. Zij werd destijds verplicht, door haar partner, om haar adres te wijzigen en zich in te schrijven bij haar zus om zo haar band met België te behouden. Naast de inschrijving op dat adres, heeft verzoekster ook steeds contact gehouden met haar zus.

Sinds hun vertrek naar de Filipijnen was verzoekster niet in staat om elk jaar terug te keren gezien de financiële situatie van het gezin. Haar partner en kind deden dit wel.

Toen de partner van verzoekster ermee dreigde met hun kind terug naar België te verhuizen, en gezien het financieel nog steeds niet mogelijk was voor verzoekster om mee te reizen, heeft zij haar zus ingeschakeld om terug naar België te komen.

Zo kon zij zich in "België installeren bij haar zus en is zij gewapend tegen haar partner.

Dit werd allemaal niet opgenomen in de beslissing/ waardoor verzoekster er vanuit dient te gaan dat haar dossier onzorgvuldig en onredelijk werd behandeld.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Zij heeft sinds het vertrek naar de Filipijnen zich laten inschrijven op het adres van haar zus, op aandringen van haar partner.

Ook heeft verzoekster steeds een band met België gehad niet alleen omdat haar zus in België verblijft en zij het contact heeft behouden maar onder meer ook omdat verzoekster een Belgisch kind heeft.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst.

De genomen beslissing is dan ook disproportioneel met de zware gevolgen die de beslissing voor verzoekster heeft: zij verliest haar verblijfstitel, kan geen band meer onderhouden met haar zus en als haar partner terugkeert met hum, kind, is zij niet in staat een band te onderhouden met het kind.

Dit houdt ook een schending in van de materiële motiveringsplicht alsook schending van de formele motiveringswet

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending inhoudt van de uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar verscheidene wetsartikelen doch wordt dit niet individueel gemotiveerd op de situatie van verzoekster.

Welk artikel nu specifiek op verzoekster van toepassing is, ze heeft er het raden naar!

Er wordt niets individueel gemotiveerd in de beslissing van verzoekster.

Hieruit volgt dus dat de 2e met op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn en deze moeten in de beslissing worden opgenomen.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) *

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Doch kan men in de beslissing van verzoekster niet spreken over een motivering die afdoende is en draagkrachtig is om de beslissing en in casu de vasthouding van mevrouw te dragen.

Men beperkt de motivering tot algemene vermelding van de wetsartikelen zonder een individuele toepassing.

Dat de bestreden beslissing ta.v. verzoekster, gelet op het voorgaande ook de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij heeft dus nooit de kans gekregen om haar standpunt te kennen te geven.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

In casu wordt aan verzoekster een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats opgelegd in toepassing van artikel 74/5 §1 van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar zus dient achter te laten, doch houdt deze beslissing ook het verlies van haar verblijfskaart in. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887),

Aan verzoekster wordt in casu een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats opgelegd in toepassing van artikel 74/5 §1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort er de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en de opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en dus verlies van haar verblijf uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

2. Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 jura 1961).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster hier een familie en band heeft met haar zus en haar gezin. Zij heeft zich ook, onder de verplichting van haar partner, bij vertrek naar de Filipijnen, bij haar zus laten inschrijven.

Buiten de inschrijving op het adres, heeft verzoekster ook steeds contact gehouden met haar zus in België.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt en hierover wordt ook niets vermeld in de beslissing.

Er wordt in de bestreden beslissing niet alleen niets vermeld over het feit dat verzoekster in België nog familie heeft noch dat zij een "Belgisch kind heeft.

Hierover wordt niets geschreven, niets gemotiveerd. Zij kan verblijven bij haar zus, heeft hier een onderkomen en wordt financieel gesteund door haar zus en haar partner, die beiden een tewerkstelling hebben.

Ook over deze familiale band wordt niets vermeld in de beslissing.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar de Filipijnen wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lidl

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 M 1 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er/ integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de Voorwaarden van noodzakelijkheid Wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling,

Indien men een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat tav artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en liet belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kindl "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: .. blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan tvel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900),"

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Haar partner dreigde er al meermaals mee dat hij terug naar België zou reizen met hun dochter. Verzoekster heeft hierop geanticipeerd en is zelf/ met hulp van de zus, naar België afgereisd.

Er is ook geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar zus gerespecteerd te worden!

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve Voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV."

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt gewezen op de artikelen 3, eerste lid, 3°, 19,1, lid 1 van de Vreemdelingenwet en op artikel 39, § 3, 1° van het Vreemdelingenbesluit en wordt erop gewezen dat verzoekende partij meer dan twee jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten en dat zij niet voldaan heeft aan de meldingsplicht conform artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit zodat haar verblijfskaart niet meer geldig is en wordt ingetrokken. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kan op het eerste gezicht aldus niet gevolgd worden dat zij niet weet welke artikelen op haar van toepassing zijn en dat niet specifiek gemotiveerd wordt aangaande haar situatie. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden

beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij twee en een half jaar geleden naar de Filipijnen is vertrokken met haar Belgische partner en kind. Zij heeft zich desondanks in België wel op het adres van haar zus ingeschreven onder druk van haar partner. Zij heeft daarnaast wel steeds contact onderhouden met haar zus. In tegenstelling tot haar partner en kind kon zij omwille van financiële beperkingen niet elk jaar naar België terugkeren maar zij heeft steeds de band met haar in België verblijvende zus behouden die financieel voor haar kan instaan. Haar partner heeft er nu mee gedreigd zonder haar maar met het kind naar België te komen en verzoekende partij wou hierop anticiperen door zelf ook naar België te komen met financiële hulp van haar zus. De verwerende partij heeft al deze gegevens veronachtzaamd.

3.3.7. Artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

De Raad acht het *in casu* relevant om er eerst op te wijzen dat uit artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, en het land verlaat zijn recht op terugkeer verliest indien hij langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij langer dan een jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten. Het gegeven dat zij in bezit is van een geldige verblijfsvergunning – *in casu* een elektronische B-kaart, zijnde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onbepaalde duur, bekomen op grond van een humanitaire regularisatie, doet geen afbreuk aan het feit dat zij haar recht op terugkeer verliest tenzij zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Er blijkt op het eerste gezicht evenwel niet dat verzoekende partij voor haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt.

De vaststelling dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan de meldingsplicht en zij ervoor gekozen heeft om meer dan twee jaar het Belgische grondgebied te verlaten, doet op het eerste gezicht dan ook afbreuk aan haar betoog dat haar hoofdbelangen zich steeds in België hebben gesitueerd. De Raad wijst op hetgeen volgt.

Het betoog van verzoekende partij komt er in essentie op neer dat zij een gezinsleven heeft met haar in België verblijvende zus alsook dat indien haar partner en kind naar België zouden terugkeren zij

minstens met haar Belgische dochter eveneens een gezinsleven heeft. Verzoekende partij kadert dit alles ook binnen het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling vooreerst tot wat verzoekende partij laat uitschijnen houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.974)

3.3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich in België situeert, merkt de Raad op dat de term *'familie- en gezinsleven'* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar zus, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

3.3.8.1. Verzoekende partij betoogt dat zij in België ingeschreven staat op het adres van haar zus. Evenwel dient de Raad op het eerste gezicht vast te stellen dat het loutere feit dat verzoekende partij op het adres van haar zus in België ingeschreven staat, dit terwijl zij meer dan twee jaar in de Filipijnen verbleven heeft en aldus niet effectief op het adres bij haar zus verbleef, geenszins aantoonde dat verzoekende partij enige vorm van afhankelijkheid vertoonde ten opzichte van haar zus of omgekeerd. De Raad benadrukt dat verzoekende partij de voorbije jaren in de Filipijnen heeft gewoond met haar partner en kind, dit terwijl haar zus in België woonde. Verder blijkt ook geenszins dat verzoekende partij enige financiële afhankelijkheid ten opzichte van haar zus vertoonde. Zij houdt het ook op een bloot betoog waar zij stelt dat haar zus haar financieel geholpen heeft de reis naar België te maken, daargelaten nog de vaststelling dat zelfs indien dit zou kloppen, dit feit er nog niet toe leidt te oordelen dat verzoekende partij financieel afhankelijk zou zijn van haar zus en niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze in het herkomstland te leven. Temeer nu uit de feiten blijkt dat verzoekende partij hier in geslaagd is de voorbije jaren, alleszins toont zij niet anderszins aan.

Ook het loutere feit dat haar zus in België financieel voor verzoekende partij zou kunnen instaan, maakt geenszins dat daaruit blijkt dat verzoekende partij enige vorm van afhankelijkheid heeft ten opzichte van haar zus derwijze dat verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder, het loutere feit dat zij de voorbije jaren in contact is gebleven met haar zus kadert slechts in de normale relatie die verwanten met elkaar onderhouden, maar maakt niet dat dit een beschermenswaardige familierelatie uitmaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.8.2. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij een gezinsleven heeft minstens met haar Belgisch kind maar zoals uit haar betoog blijkt verblijven haar partner en kind thans nog steeds in de Filipijnen en houdt verzoekende partij het op een hypothetisch betoog waar zij stelt dat haar partner het voornemen zou hebben om naar België te komen met het kind. In de huidige stand van zaken dient de Raad vast te stellen dat het gezinsleven dat verzoekende partij heeft met haar partner en kind zich in de Filipijnen afspeelt en niet in België, zodat zij ook hier niet kan overtuigen met de stelling dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar gezinsleven. Zij toont op het eerste gezicht geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.3.9. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben.

3.3.10. Waar zij nog meent dat er een schending van de hoorplicht voorligt, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt niet gehoord te zijn geweest voor het treffen van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Federale Politie belast met de grenscontrole verzoekende partij op 26 januari 2018 gehoord heeft en dat uit haar verklaringen bleek dat zij inderdaad op 25 mei 2015 België verlaten heeft maar terug naar België is gekomen om voor haar zus te zorgen. Verder blijkt uit de opzoeken van de Federale Politie dat verzoeksters partner reeds vanaf 5 mei 2017 afgeschreven is naar het buitenland en dat ook haar dochter sinds 21 mei 2015 afgeschreven is naar het buitenland. Dit laatste strookt ook met de verklaringen die de verzoekende partij nadien nog heeft afgelegd (zie vragenlijst van 26 januari 2018) waarbij zij stelde dat zij geen duurzame relatie heeft in België en dat haar Belgische dochter in de Filipijnen woont. Zij maakte enkel gewag van een zus in België. Er waren voorts voor haar geen redenen om niet terug te keren naar de Filipijnen. Verzoekende partij kan dan ook op het eerste gezicht niet gevolgd worden waar zij meent dat haar recht om gehoord te worden werd geschonden.

Wat er ook van zij, de Raad benadrukt daarnaast nog dat het Europees Hof van Justitie herhaaldelijk opgemerkt heeft dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij op het eerste gezicht geen elementen aangebracht die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming van de verwerende partij. Verzoekende partij toont op het eerste gezicht geen schending van het hoorrecht aan.

In zoverre de verzoekende partij zich nog lijkt te richten tegen de beslissing tot vasthouding benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zich over deze maatregel uit te spreken zodat het betoog dienaangaande van de verzoekende partij niet dienstig is.

3.3.11. De toelichting van verzoekende partij laat op het eerste gezicht niet toe vast te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin ligt op het eerste gezicht een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

3.3.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste gezicht ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

3.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.14. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER